31
AVENTURA
CALATORII ŞI AVENTURI

GUNN HALLIDAY

ZI LINIŞTITĂ ÎN CALAMITY

„AVENTURA”
Călătorii şi aventuri
Nr. 31

GUNN HALLIDAY

ZI LINIŞTITĂ ÎN CALAMITY

V.1.0

Traducere de EMIL PURCĂREA

Editor ALGRUNI
2005

CAP. I

ANIVERSARE SUMBRĂ

Luke Enright şi-a priponii iapa de bara de metal a coralului şi a arunca o privire cercetătoare în jurul său. Îi plăcea pacea şi ordinea, dar putea să-şi dea seama de la început că nu avea să găsească aşa ceva la Calamity.

Se părea că mulţimea asta, de pe strada care dădea direct în plantaţia de bumbac, o luase pur şi simplu razna, întrucât nu se auzeau altceva decât zbierete, înjurături şi din când în când focuri de armă. Tocmai a văzut cum un ins corpolent, purtând o insignă de tinichea şi o curea cu două tocuri de revolver fusese tras afară dintr-o căruţă, în mişcare încă. Şi rostogolit prin praf. Era destul de aproape ca să audă înjurăturile omului astfel tratat de concitadinii săi, dar nu îndeajuns ca să poată interveni; deşi îşi dădea prea bine seama că n-ar fi fost tocmai momentul potrivit ca să se amestece.

Poate că oamenii aceştia nici nu o făceau din duşmănie. Părea să fie mai mult din bravură copilărească, prostească, pe socoteala zdrahonului tăvălit în colb, care fără îndoială reprezenta legea prin partea locului.

Călătorul şi-a îndreptat privirea de-a lungul trotuarului, destul de surprins că uşile salonului erau închise. Venise timpul amiezii şi încă al uneia foarte călduroase, ca să nu simţi nevoia ca să tragi o duşcă. Şi cât mai iute cu putinţă.

Stătea aşa în umbra acoperişului, urmărind larma tot mai mare din stradă şi începea de-acum să-l dezguste întreg vacarmul acesta.

— E o zi liniştită, străinule. Nu lăsa să-ţi sară ţandăra, asta se întâmplă doar o dată pe an.

Luke Enright s-a întors să-l examineze pe omul care i se adresase. A întâlnit cu privirea un bătrânel ce-şi freca satisfăcut mâna. Ochii îi luceau cuprinşi de o bucurie răutăcioasă, de undeva de pe faţa brăzdată de riduri şi de vremuri, dezvelindu-şi gingia într-un rânjet. Localnicul a mai chicotit o dată înainte de a continua:

— S-a întâmplat acum cinci ani, când l-au spânzurat pe Jesse Stel. Cu asta oraşul s-a întors la o viaţă nouă. Responsabil pentru spânzurarea lui Stel a fost tocmai şeriful Higgins. Iar ei îl iau rău peste picior, uitând totul cât de mult îi datorează. Ai de gând să rămâi mult în oraşul nostru, străine?

Luke Enright a ridicat din umeri. Dacă lucrurile mergeau aşa, se îndoia că va rămânea.

— Ai auzit de Jesse Stel, domnule? a continuat bătrânul aruncând câte o privire fugară spre uşile închise ale salonului şi umezindu-şi buzele cu limba de nerăbdare.

— Am auzit ceva.

— Te găseşti aici de-abia de azi, dar dacă mai rămâi pe la noi, o să afli mai multe. Stel a fost una din cele mai mari secături care s-a pripăşit prin aceste locuri. Singur cu mâinile sale a ucis vreo duzină de oameni, nedându-se în lături de la absolut nimic. Ziua în care a fost spânzurat a fost o zi a răzbunării, o zi deosebită pentru întreg oraşul Calamity şi nu numai.

Luke Enright s-a încruntat şi sprâncenele i-au acoperit ochii. Şi-a revenit când omul legii s-a ridicat de jos şi a îmbrâncit cât acolo trei inşi voinici care i se aţineau în preajmă. S-a scuturat numai de praf cu pălăria în mână şi şi-a îndreptat centura de pe şold.

— Când mulţimea se va înapoia de la această adevărată comedie, totul va intra în normal şi se va deschide salonul, iar lumea o va face lată. Dacă nu eşti de prin partea locului, n-ai cum înţelege. Fereşte-te să o iei acum de-a lungul străzii. S-ar putea ca vreun călăreţ beat să-ţi încurce iţele. Se iau la întrecere din orice. Dacă ai chef, poţi să participi

la pariuri, mister. Bineînţeles, numai să ai pe ce miza.

Enright şi-a pierdut treptat interesul pentru sporovăială localnicului. Gândurile îl purtau cu ani în urmă, când îl întâlnise pentru prima oară pe Jesse Stel. Dar nu avea motive să-i poarte atâta pică pe cât îi purtau aceşti oameni din partea locului.

— O să iau parte la întrecere, a murmurat el ca pentru sine.

— Ei bine, atunci cred că va fi posibil să ne întâlnim mai târziu. Cu mine nu mai merge cum era odată. E de înţeles la vârsta mea, nu?

Enright l-a lăsat pe bătrân în plata Domnului. Se găseau întotdeauna sute de asemenea oameni, care-şi ofereau tovărăşia în schimbul unui pahar de băutură. S-a apropiat în susul străzii de omul legii, care tocmai afirma ceva:

— Proclamăm ziua păcii, aici în Calamity şi vă reamintesc regulile mele, spunea acesta. Nu voi aresta pe nimeni până la miezul nopţii, dar să nu vă legaţi de femei.

— Nu, cu excepţia acelora care sunt rugaţi să o facă, ce zici de asta, Tom? a strigat vesel un mucalit din spate.

Intervenţia omului a stârnit pe loc priviri chiorâşe din partea din partea matroanelor mai în vârstă ale oraşului şi câteva chicoteli venite din rândurile celor mai tinere şi cu ochi scânteietori.

Tom Higgins n-a dat nici un răspuns şi a continuat să-şi scuture straiele de praful străzii, pe care îl gustase din plin, convins că astăzi nu fusese tocmai eroul zilei. S-a îndreptat spre un grup de oameni adunaţi în faţa unui magazin. Uşa era închisă şi atârna un lanţ greu de-a curmezişul intrării. Apropiindu-se, Higgins a ridicat mâna, de parcă ar fi vrut să spună: „Ştiu, ştiu, chir asta e situaţia!”

Luke Enright l-a observat cum se apropie, înţelegându-l pe deplin, ca unul ce era el însuşi crescut în oraşele de frontieră, din copilărie încă obişnuit cu ce e mai greu şi înfruntând cu stoicism mai multe decât oarecare altul. La rândul său. Şeriful l-a observat pe Luke şi a venit înspre el.

Enright a deschis vorba:

— Îmi acorzi un minut, domnule şerif?

Tom Higgins l-a măsurat cu o privire cercetătoare din cap până în picioare, după care a mormăit prost dispus:

— Un minut, poate. Ce doreşti?

— Tocmai am sosit în oraş, şerifule şi am văzut ce ţi-au făcut concetăţenii. Ce părere ai, ce i s-ar putea întâmpla unui străin în oraşul acesta?

Higgins l-a studiat aproape duşmănos:

— Ce i s-ar putea întâmpla, mister? Este doar un oraş paşnic.

Enright s-a încruntat. Îndoielile îi erau aşa de evidente, încât şeriful a continuat repede:

— Poate că nu e cazul pentru ziua de astăzi. Dar totuşi vei constata şi singur că ziua de azi a fost o excepţie, dacă vei mai zăbovi pe aici. Ce-ai văzut până acum nu prea are mare importanţă. Dacă-ţi vezi de treabă, n-ai să păţeşti nimic.

— Îmi ajunge destul hărmălaia de astăzi, şerifule. A constatat Enright. A cărui privire a zăbovit pe chipul lui Higgins.

Acesta s-a posomorât, mormăind:

— Afurisită treabă, străinule. Du-te şi cumpără-ţi ceva de ale gurii, sau fă o plimbare călare şi întoarce-te bine dispus, mâine în zori.

Higgins a mai făcut câţiva paşi, după care s-a oprit. L-a mai măsurat încă o dată cu privirea pe Luke Enright înainte de a relua, destul de grosolan:

— Şi ce treabă ai aici, la urma urmei?

— Sunt doar în trecere.

— Atunci ţi-ai ales o zi foarte proastă pentru a fi în trecere. Nu te-ar fi deranjat nici un vacarm, dacă nu te-ai fi abătut pe la Calamity.

Higgins şi-a continuat apoi mersul pe trotuar. Pe lângă el a trecut o ceată de oameni, îmbulzindu-se în salon, care între timp se deschisese. Bătrânelul cu care mai adineauri Enright stătuse de vorbă a intrat şi el, cu speranţa că va avea mai mult noroc decât cu noul venit şi va căpăta băutură pe gratis.

Enright a mai examinat o dată, gânditor, priveliştea din

jurul său şi a ajuns la concluzia că acum, după moartea lui Jesse Stel, hotărârea de a trece prin acest orăşel fusese o greşeală. S-a îndreptat înspre calul său şi s-a gândit că ar fi mai nimerit să găsească oricum un grajd, undeva cât mai departe de animaţia acestei străzi. Şi-a condus calul, foarte aproape de bordura trotuarului, când o tânără femeie i-a ieşit înainte pe aceeaşi parte, în compania unui ins cu o privire foarte serioasă, îmbrăcat elegant, mult prea ceremonios pentru locurile acestea. Tânăra s-a ridicat în vârful picioarelor şi a depus o sărutare respectuoasă pe unul din obrajii omului, spunându-i cuprinsă de emoţie:

— Plec, tată! Nu te agita atât din cauza mea. Mă întorc oricum devreme.

— Ai grijă, fetiţa nu uita ce te-am învăţat cu şi maică-ta. Prilejul de a păcătui este mare.

Tatăl fetei s-a mai încruntat o dată, strigându-i peste umăr:

— Ai grijă de ea. Mă auzi? Dacă i se întâmplă ceva, vai de…

El s-a oprit resemnat şi umerii i s-au lăsat în jos. S-a întors cu o înfăţişare posomorâtă înspre salon, trecând pe lângă Enright, căruia i-a aruncat o privire indiferentă. Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit că acesta fusese martorul unei scene de familie, a murmurat ca pentru sine:

— Dracul să-l ia pe Calamity City. Uite cum a trecut timpul, fetele cresc şi nu ştiu să se păzească de tipii care nu au altceva în cap decât să le distreze.

Încă a mai bombănit, în vreme ce dispărea în dosul uşilor batante ale localului Enright şi-a continuat drumul înspre grajdul cel mai apropiat, ce se zărea în faţă şi şi-a încredinţat pentru îngrijire unui om patrupedul său. Ieşind afară, a mai zăbovit câteva clipe ca să-şi obişnuiască din nou ochii cu lumina strălucitoare a soarelui. Atunci, în acele clipe, a auzit un zgomot, care părea că vine din spatele grajdului, mai bine zis, al curţii sale şi doar curiozitatea stârnită de acest oraş şi de oamenii lui l-au făcut să se uite îndărăt.

A văzut un băieţandru cam subţirel între alţi vreo cinci de

vârsta lui, care-l îmbrânceau şi-l scuipau. Resemnarea celui agresat l-a surprins pe Enright, care a constatat că atitudinea lui nu provenea din laşitate, ci din mândrie şi băţoşenie. Băiatul era încordat la culme, cu pumnii încleştaţi şi părea că face mari eforturi să se stăpânească. Unul din cei cinci atacatori l-a zărit pe Enright şi părând furios că fusese surprins, a dat fuga până la un jgheab de lângă fântână, pentru adăpatul animalelor. A tras iute de sub acesta doi pumni de noroi, pe care l-a aruncat apoi înspre tânărul încolţit.

Ceilalţi au strigat cuprinşi de entuziasm şi s-au repezit şi ei să se înarmeze cu noroi. Băiatul se dădea pas cu pas înapoi, ştergându-şi faţa lui de copil mânjită. Cel mai mare dintre cei cinci, ca o încununare a gloriei sale, i-a izbit un pumn de glod victimei sale. Exact între ochi. Ceea ce l-a făcut în cele din urmă pe cel lovit să-i dea un brânci. Agresorul devenit victimă a izbucnit într-un urlet de furie şi s-a repezit înainte. Numai că tânărul atacat s-a aplecat şi l-a lovit pe adversar cu pumnul în obrazul drept. A urmat un moment de încăierare generală, provocată de faptul că ceilalţi patru s-au năpustit cu toţii asupra victimei, doborând-o la pământ.

Enright s-a îndreptat înspre ei. Dar prezenţa lui nu a fost luată în seamă de înverşunaţii băieţi. El a văzut cum o cizmă ţintuită a lovit falca tânărului doborât, sângele şiroindu-i imediat ca dintr-un izvor din rana produsă. Luke i-a prins de umeri dintr-o dală pe doi dintre băieţi şi i-a azvârlit deoparte, după care a mai apucat încă doi. Cel mai mare dintre cei cinci s-a ridicat de jos, strigând înfuriat:

— Ce dracul, te bagi, străinule. Ce te priveşte afacerea noastră?

— Cinci pe unul. Nu mi se pare o luptă cinstită, fiule, a fost de părere Enright.

— Nu e treaba ta câţi suntem. E fiul lui Stel, Enright s-a uitat încruntat la băieţandrul firav, mânjit cu noroi şi sânge. A surprins privirea înflăcărată şi sfidătoare a acestuia şi s-a convins că prima lui judecată fusese dreaptă. Dacă ar fi voit-o, fiul lui Stele ar fi putut să facă faţă tuturor

agresorilor săi.

— Jesse Stel a fost tatăl tău? l-a întrebat Enright calm pe tânăr.

Sfidarea şi mândria s-au oprit din nou în ochii albaştri ai adolescentului.

— Da, a şuierat el, a fost tatăl meu.

— Dihor puturos, hoţ şi asasin, a strigat, băieţandrul cel voinic, voind să se repeadă din nou la atac. Am aşteptat un an întreg prilejul acesta, mister, aşa că e mai bine să-ţi vezi de treabă şi nu te băga. Altfel, tata şi cu alţii or să aibă grijă de pielea ta!

Luke Enright a văzut patru oameni ceva mai încolo. Păşind în urma lor, de parcă ar fi ştiut tot ce avea să urmeze, venea şeriful Tom Higgins. Enright a ignorat ameninţarea băieţandrului şi i-a împins din nou pe agresori îndărăt, apoi a arătat spre o pălărie largă de cowboy ce zăcea pe jos tăvălită, la picioarele tânărului Stel şi a spus:

— E pălăria dumitale?

Stel a dat numai din cap, s-a aplecat şi a ridicat-o, scuturând-o de praf pe pantaloni. Enright s-a apropiat mai mult de băiat, luându-l cu binişorul:

— Ei, acum să vedem cum stăm cu obrazul. Nu cred că-i rănit aşa de grav precum pare.

— E în regulă, mă simt bine şi n-am nevoie de ajutor.

— O să ai nevoie de ceva mai mult. Numaidecât. Stel, fiul împuţitului de..

— Tacă-ţi fleanca, Cameron, l-a repezit şeriful Higgins pe băieţoiul agresiv de adineauri, pe care îl luase iar gura pe dinainte.

Şeriful a aruncat la rându-i o căutătură scurtă înspre tânărul Stel. După care a înjurat ceva de mamă.

— Nu sări cu gura la băiatul meu, Tom, a zis Bud Cameron, croindu-şi drum înspre şerif. E uşor de văzut ce s-a întâmplat aici şi să fiu al naibii dacă fac vreo vină din asta băieţilor, pentru că şi-au exprimat cum trebuie sentimentele. Fiul lui Stel ar fi trebuit să o ştie la ce să se aştepte la urma urmei...

— Billy Stel are aceleaşi drepturi în oraşul acesta, ca

oricare altul, Cameron, a pufnit Higgins. Şi nu-i nevoie să-mi spui tu cum au decurs aici lucrurile. Fiul tău a fost un mic ticălos de cum şi-a pus pantalonii pe el şi întotdeauna a avut un dinte împotriva lui Stel. Se pare că n-are cine să-l ţină în frâu.

Bud Cameron s-a posomorât şi mai mult. Înainte de a se întoarce spre fiul său:

— Ai nevoie de ajutor, Jamie? l-a întrebai el întărâtat.

— Împotriva lui, tată. Glumeşti?

— Iată-ţi răspunsul, şerifule, a izbucnit Bud Cameron. Băiatul meu n-are nevoie de ajutoare pentru a pune la punct pe neisprăvitul acesta. Hai să-i lăsăm în pace să-şi rezolve singuri problemele şi să vedem ce o să iasă.

Jamie Cameron s-a încruntat vizibil, uitându-se înspre tatăl său, în timp ce acesta îi sugera ce să facă. Studia privirea arzătoare a lui Billy Stel aţintită asupra sa.

— Nu organiza lupte între copii. Mai bine i-aţi băiatul şi du-te acasă. Te sfătuiesc să o faci acum.

Cameron şi-a deschis gura ca să protesteze, dar privirea neînduplecată a şerifului l-a făcut să se răzgândească. Bud Cameron a mormăit o înjurătură şi i-a făcut semn odraslei sale s-o ia din loc. Acesta din urmă s-a urnit parcă cu părere de rău, ştiind că nu va avea câştig de cauză, dar nu înainte de a-şi întoarce capul şi a-l ameninţa pe Stel:

— Te prind eu din nou, Stel şi data viitoare n-ai să-mi scapi aşa uşor.

— Du-l dracului de aici, Cameron şi închide-l undeva. Voi aceştia dispăreţi imediat înainte de a vă găsi taţii şi a le spune să vă înveţe bunele maniere, a strigat Higgins, întorcându-se spre ceilalţi patru tineri agresori.

Aceştia au şters-o la iuţeală. Între timp, cei trei adulţi care-l însoţeau pe Bud Cameron şi-au aţintit privirile sumbre asupra lui Luke Enright. Unul din ei, Mule Beetson. Clătinându-se greoi, i s-a adresat acestuia morocănos:

— De ce ai vrut să te vâri în ceva care nu te priveşte?

Enright l-a privit numai şi nu i-a răspuns. În schimb şi-a aruncat încă o dată privirea spre obrazul rănit al lui Billy Stel. Dar băiatul i-a respins îngrijorarea, replicând mândru:

— N-am nevoie de nici un ajutor în oraşul acesta. Da, Jesse Stel a fost tatăl meu şi nu o neg, indiferent ce se va întâmpla.

— Billy!

Vocea s-a auzii din cealaltă parte a drumului. Cei trei, ca şi şeriful şi Enright, s-au uitat în direcţia de unde venea chemarea. Au văzut o tânără femeie, poate cu puţin trecută de treizeci de ani, privind înspre ei. S-a apropiat de băiat, a scos o batistă din geanta ce-o purta asupra sa şi i-a curăţat leziunea de praf şi de sânge. Pe trăsăturile frumoase ale femeii s-a putut citi uşurarea când şi-a dat seama că rana nu era decât o zgârietură.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să afle ea de la băiat.

Buzele lui Billy s-au strâns şi-a scuturat capul şi nu a răspuns.

— Te-am întrebat ceva, Billy. Ce s-a petrecut aici?

— Nimic, mamă, a răspuns în cele din urmă băiatul cu încăpăţânare în voce.

— Nimic. Asta-i tot ce aud? Cum e, domnule şerif, e normal să laşi ca unui băiat să i se întâmple aşa ceva? Are numai paisprezece ani şi nu-i vine tocmai uşor să aleagă grâul de neghină, dacă-l laşi de capul lui. Trebuie cu orice preţ să fie pedepsit pentru ceva acest băiat?

Vocea îi tremura şi în ochi i-au apărat lacrimi. Şi-a petrecut mâna în jurul umerilor fiului său, într-un gest oarecum protector. Enright a privit-o de aproape, fiind mişcat de nenorocirea ei. Şi-a dat seama că femeia aceasta nu mai răsese demult în viaţa ei. Ea şi-a plimbat privirea de la unul la altul, înainte de a rosti muşcător:

— Ce e, laşilor, nu vă mulţumiţi că aţi lăsat pe unul de ai voştri să fie spânzurat, mai vreţi încă şi o altă victimă?

Zicând aceasta şi-a luat băiatul şi a trecut mânioasă pe lângă Tom Higgins. Acesta şi-a frecat mâinile cu neputinţă, iar cei trei s-au apropiat de şerif, confirmându-şi astfel nepriceperea de a face faţă mâniei şi ironiei ce răzbăteau din vorbele acestei femei singure şi năpăstuită.

Higgins şi-a revenit primul şi-a dres glasul şi a spus ca încheiere:

— Ei, destul. Daţi-i drumul acasă cu toţii!

S-au apropiat însă şi alţi curioşi, în vreme ce grăjdarul, cu un zâmbet diabolic pe buze, cioplea ceva cu cuţitul pe coada de lemn a unei biciuşti.

Luke Enright s-a şters încă o dată de colb pe pantaloni şi s-a pregătit la rândul său de plecare. Dar Higgins i-a spus, reţinându-l:

— O clipă, străinule, Propun să închinăm împreună un pahar înainte de a intra în bucluc cu adevărat.

Enright a ridicat din umeri şi i-a privit pe ceilalţi cum se îndepărtează, apoi a întrebat simplu:

— De obicei îngădui terorismul practicat de copii sau de maturi, aici în districtul dumitale, şerifule?

— Pe dracul. Niciodată până acum şi nu văd de ce aş putea-o face-o azi sau în viitor. Ei, ce zici de o băutură?

— De ce nu? Mi-am făcut prea mulţi prieteni astăzi.

— După cum ai început, mă întreb de ce nu ţi-ai face şi de-acum înainte.

Tom Higgins l-a dus pe Enright de-a lungul străzii principale până la salon. Luke era conştient de faptul că prezenţa sa în oraş fusese de-acum remarcată şi se vorbea despre el. Oamenii se dădeau înapoi din drumul celor doi, păstrând distanţă şi arătând dar că nu voiau să aibă nimic de-a face cu el.

După ce a comandat băuturile, Higgins a spus:

— Acum cinci ani, în aceeaşi zi a săptămânii şi pe la această oră, a fost spânzurat Jesse Stel.

— Am auzit de asta.

— O să mai auzi în oraşul acesta din nou. Ştii probabil de ce am făcut-o şi de ce se bucură cu toţi atât de mult?

Enright şi-a dat whiskyul pe gât şi n-a răspuns. Putea simţi oboseala adunată în mădulare, dar şi căldura ce-l înmuiase în valea asta.

— Pentru că Jesse Stel a ucis şapte oameni din oraşul acesta. A prădat şi a omorât aici şi a dat foc după bunul lui plac. A şi schilodit pe câţiva. Eu am fost angajat tocmai ca să-l prind. Am organizat o poteră şi l-am încolţit, la trei zile dinspre vest de Gâtlejul Diavolului. Acum oamenii îi zic

gâtlejul lui Stel. L-am adus în oraş. Unde i s-a făcut procesul. L-am condamnat la moarte prin ştreang şi aş fi dus cu dragă inimă sentinţa la sfârşit, undeva în taină, dar alţii au fost de altă părere. L-au târât prin tot oraşul şi în cele din urmă, au hotărât să-l execute în public, tocmai în faţa bumbăcăriei, unde îmi am eu sediul. De atunci, în fiecare an se organizează o aniversare a acestei execuţii şi a reîntoarcerii în oraş, după spusele lor, a legii şi ordinii. De când cu Jesse Stel, n-am mai avut de-a face cu un alt răufăcător de talia acestuia.

Enright şi-a terminat băutura şi a împins paharul la o parte. Părea să-l fi dibuit pe Higgins şi acum îl privea cu atenţie, dar continua să nu fie dispus la conversaţie. Simţea ca o povară tăcerea şi fereala celorlalţi faţă de el. Intervenţia sa în disputa băieţilor mai temperase din entuziasmul celor care sărbătoriseră aniversarea execuţiei de acum cinci ani. Lumea îl privea cu neîncredere, dar pe el îl durea în cot.

— Şi de ce îmi spui mie toate astea, mister Higgins? s-a interesat el.

— Pentru că ar trebui să o ştii, mister! Poate că ai venit în oraş cu treburi, dar un om de felul dumitale nu se poate abţine întotdeauna de a nu interveni la un moment dat. Higgins şi-a ridicat mâna parcă pentru a preveni protestul lui Enright, apoi a continuat: Da, da. Îmi place să cred că-i cunosc pe cei de calibrul dumitale. Ţi-ai băgat în cap o idee şi ţii la ea. Poate că-i bine şi aşa, dar nu sunt convins. Oricum, cei din familia Stel vor pleca din oraş şi ar fi bine să o facă cât mai curând. Madeline va vedea şi singură că acesta-i cel mai bun lucru de făcut şi fiind o femeie inteligentă, cred că aşa va şi proceda.

Enright a mai comandat un rând şi l-a dat pe gât pe al său. Ştergându-şi urmele de whisky de pe buze cu limba, a întrebat:

— Soţia lui Stel şi băiatul cu ce sunt vinovaţi faţă de acest oraş?

— Cu nimic.

Enright s-a întors pe jumătate, ceea ce i-a permis să-l

observe mai bine pe Higgins. Precum şi pe un grup masiv de cetăţeni, care se adunaseră acum în spatele acestuia. Printre aceştia se afla şi domnul elegant care se îngrijorase mai devreme pentru fiica sa, precum şi cei trei care-l însoţiseră pe Cameron. Pe expresia feţelor lor, Enright a citit îngrijorarea cetăţenilor oraşului pentru tot ce posedau ei şi a înţeles că preferau totuşi pacea şi liniştea cu orice preţ. A spus, destul de tare pentru a fi auzit şi de ceilalţi:

— Dacă n-au făcut nimic oraşului, de ce i-ar învinui acesta cu ceva?

— Ei nu sunt vinovaţi cu nimic, mister şi-a tărăgănat cuvintele Higgins, care s-a ridicat în picioare îndepărtându-se de tejghea şi lăsându-şi cel de al doilea pahar de whisky neatins... ceea ce ai văzut azi nu înseamnă mare lucru şi ar fi bine să-l dăm uitării, fiindcă...

— Mi s-a spus că acum cinci ani a fost spânzurat un om şi un întreg oraş de neghiobi crede că asta reprezintă un prilej de aniversare şi sărbătoare pentru ei. Eu în schimb am văzut o femeie, care n-a comis nici o crimă împotriva cetăţenilor acestui târg, tratată ca o lepră, iar pe fiul ei molestat.

— Neghiobi, spui, domnule! Care e numele dumitale, la urma urmelor?

— Mă numesc Luke Enright şi vin din Laramie, din ţinutul Rio Basm, sau din Montana, dacă asta îţi spune ceva! Am experienţa oraşelor şi bune şi rele şi ştiu ce mizerie găseşti pretutindeni.

Şeriful Tom Higgins s-a posomorât deodată. A auzit o mişcare în spatele său şi s-a întors pentru a-l vedea apropiindu-se pe Bud Cameron. Îndărătul acestuia se afla bancherul Matt Jones, părintele îngrijorat de soarta fiicei sale, întâlnit întâmplător pe stradă, cu puţin înainte de către Enright. Cameron a strigat răguşit:

— Ai probleme, şerifule ’?

— Nu din cele pe care să nu le pot rezolva singur, Bud. Nu face caz din asta.

— Poate că străinul acesta să fie vreo rudă de a lui Stel, poate că a fost un prieten de al lui, a mai adăugat

Cameron, supărat pe intervenţia lui Enright în încăierarea copiilor.

— S-a nimerit doar să fie în trecere şi a făcut ce a crezut de cuviinţă, de vreme ce cunoştea sentimentele cetăţenilor faţă de Stel, asta-i tot, Bud.

— Poate că nu-i chiar tot.

Cameron răsărise de undeva chiar în faţa lui Luke, încurajat în atitudinea lui de tăcerea ce se aşternuse brusc în jur. Nu se întâmpla prea des să urmeze un moment de linişte atât de adâncă îndată ce Bud Cameron îşi exprima o părere şi acum gustau cu toţii, pe bună dreptate, avantajul momentului.

— Poate că are legătură cu dispariţiile lui Stel, întotdeauna după jafurile sale, în alt oraş, poate că face parte chiar din banda lui şi a fost ajutat atâta vreme ca să nu fie prins.

— Stel şi-a făcut întotdeauna treaba de unul singur, a fost de părere Higgins, simţind că întreaga situaţie îi scapă de sub control.

— E posibil ca uneori să fi lucrat pe cont propriu, nu tăgăduiesc. Dar nu-mi spune, Tom, că a plănuit de unul singur atâtea lucruri. A avut nevoie de tovarăşi, iar pentru mine este foarte clar.

Luke s-a îndepărtat la rândul lui de tejghea. Tom Higgins a simţit cum creşte tensiunea înjur de îndată ce a intervenit Bud Cameron şi de aceea, a reluat repede:

— Să lăsăm asta. Acest fel de discuţie nu duce la nimic bun. Să ne vedem mai bine de treburile noastre şi să-l lăsăm pe Enright să-şi vadă de ale sale. Las-o baltă, Bud.

— Nu prea cred că ar fi cazul. Tom şi-a pledat mai departe cauza Cameron.

Mâinile i-au lunecat involuntar spre cingătoarea de care-i spânzurau armele. Acest gest vădit de ameninţare l-a făcut pe Enright să zâmbească strâmb. Ochii săi însă nu zâmbeau, ci deveneau şi mai adânci şi mai întunecaţi, aşa cum nu-i mai văzuse Higgins până atunci. Însăşi înfăţişarea lui îi trăda personalitatea. Nu puteai să te înşeli că aveai de-a face cu un om care putea oricând să se descurce singur şi

ştia să găsească mijloace potrivite şi să uzeze de ele. Dar Higgins nu s-a lăsat şi l-a repezit acum pe Cameron, vădit scos din sărite:

— Am spus să termini, Bud. Şi să te întorci la tovarăşii tăi. Mai bine mi-ai urma sfatul. Du-te şi sărbătoreşte cu ei ziua ce astăzi.

Gândind că a terminat cu Cameron odată ce şi-a exprimat opinia finală, Higgins, care voia să facă pe imparţialul în această dispută, s-a întors din nou spre Enright:

— Iar dumneata, vezi-ţi de treburile proprii, Enright. Eu nu te acuz de nimic şi nu te împiedic de la nimic, dar continui să-ţi spun că în oraşul acesta cu cât avem mai puţine necazuri dimineaţa, cu atât acestea se împuţinează înspre seară.

Tom Higgins l-a împins în treacăt cu degetul pe Bud Cameron. În timp ce bancherul Jones a spus:

— Cred că are dreptate, Bud. Mai bine hai să nu pierdem rândul la băutură. Ş-apoi, adresându-se barmanului, a comandat: Încă unul aici, Hall.

Hali Philips era un tip trecut prin ciur şi dârmon în slujba lui de barman târşit cu toate întâmplările pe care le înfruntase de când servea băuturi aici, în Calamity. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Jesse Stel, dar nu-i strica să pozeze în ochii cetăţenilor ca unul de-al lor şi să le împărtăşească poziţia, de câte ori treaba asta îi pica bine. Altfel avea grijă ca toată lumea să-şi plătească porţia de băutură şi să păstreze cât de cât ordinea în salon. De aceea şi acum s-a crezut îndreptăţit să ia cuvântul:

— Enright, Jesse Stel nu a fost decât un maimuţoi de cea mai joasă speţă. Chiar şi astăzi mai sunt oameni care poartă cicatrice de la rănile căpătate în luptă cu acesta. Nu se temea de nimeni şi şi-a făcut de cap în oraşul acesta, într-un timp când aici lipseau ordinea şi legea… O jumătate de oraş a înfricoşat-o. Iar cu cealaltă jumătate s-a petrecut şi mai rău. După ce l-au încolţit, oamenii au scos un oftat imens de uşurare. Trebuia să fi fost aici ca să-ţi dai seama ce au simţit localnicii aceştia. A fost ca şi când după o

ploaie cu tunete şi fulgere a apărut din nou soarele. Oricine putea merge la lucru fără să se uite în spatele său, să-şi exprime părerea fără ca cineva să-l doboare la pământ pentru asta. De ar fi să intre un alt Stel în acest oraş, oamenii i-ar face la fel, pentru că au învăţat să nu se mai lase striviţi de nimeni, oricine ar fi.

Hali Phillips şi-a studiat interlocutorul cu o privire menită a întări spusele sale, dar Enright nu părea deloc impresionat. Avea mai departe convingerea că dacă un alt Jesse ar fi venit în oraş, atunci Higgins ar fi trebuit să se bazeze doar pe sine însuşi.

Cameron se retrăsese şi după ce omul de la bar şi-a terminat expunerea, i-a dat girul un murmur de aprobare. Mai apoi conversaţiile s-au însufleţit, au izbucnit râsete, la care s-au alăturat tot mai mulţi. Treptat, tensiunea a dispărut şi Enright a fost uitat aproape cu totul. El a dat mulţumit din cap şi întorcându-se spre Tom Higgins, care se pregătea de plecare, l-a întrebat:

— Unde se poate mânca ceva în orăşelul acesta?

Higgins, care rămăsese tăcut aproape tot timpul, s-a redeşteptat din meditaţia lui şi în colţul gurii sale mobile s-a ivit un zâmbet abia mijit:

— Există o sumedenie de pensiuni pe aici, Enright. Cred că te vei simţi bine oriunde.

Higgins şi-a luat pălăria de pe tejghea, înghesuind-o adânc pe cap. Apoi şi-a şters gura cu mâneca, ştiind că va fi ultima băutură în acea zi. A dat în lături cu blândeţe pe doi concetăţeni ce-i stăteau în cale şi a părăsit salonul. Enright l-a urmat un minut mai târziu. S-a oprit pe bordura trotuarului, gândindu-se la tânăra femeie care fusese soţia lui Stel. Era surprins să întâlnească aşa ceva într-un oraş plin de brute, o femeie atât de frumoasă şi mândră. S-a gândit apoi la fiul lui Stel, un băiat curajos, în stare să poarte cu resemnare eroică stigmatul şi moştenirea tatălui său.

Enright şi-a tras pălăria pe frunte şi a luat-o spre grajd. A pus şaua pe cal şi după ce l-a plătit pe grăjdar pentru osteneala sa şi a încălecat, a pornit-o spre strada

principală. A mai apucat, să-l vadă pe Bud Cameron cum stătea şi-l privea din dreptul uşilor batante care duceau în salon. Matt Jones era şi el acolo, împreună cu ceilalţi.

Enright i-a ignorat, a trecut pe lângă închisoarea târgului şi i-a făcut un semn din cap şerifului Tom Higgins, pe când părăsea oraşul. Nu a putut să nu remarce un oftat de uşurare din partea corpolentului şerif. Nu şi-a mai bătut capul cu Higgins, simţind pe umerii săi toată povara acestei zile.

Călărea îngândurat, dar fără grabă, pentru simplul motiv că nu se hotărâse încă ce mai avea de făcut în continuare.

CAP. II

HOŢII DE VITE

Luke Enright a simţit din plin căldura zilei copleşindu-l din cap până în picioare şi înmuindu-i până şi oasele. Vegetaţia îi amintea de Montana, cu deosebirea că aici culoarea galbenului era mai prezentă. Câmpia se întindea până departe, pierzându-se în zare şi el gusta din plin tăcerea, care îi era singurul tovarăş de drum de o bucată de vreme.

La o distanţă de două ore de călărit de Calamity City, Enright şi-a strunit calul spre un pârâiaş mic şi l-a lăsat să-şi astâmpere în voie setea. Plosca îi era plină şi de aceea, după ce a tras o înghiţitură zdravănă, nici nu s-a mai sinchisit să şi-o umple. Nu ştia cât mai avea de călărit, dar se luase pe urma unui călăreţ, care în dimineaţa aceea se grăbea înspre oraş.

A tras şi o duşcă de whisky, care i-a răspândit în corp o căldură, ce parcă se întrecea cu cea din afară. Îndepărtându-se de pârâiaş, încă se mai simţea străin de acest ţinut. Deşi străbătuse regiuni întinse la vremea sa şi era înzestrat cu o mare putere de adaptare, ştia că acest sentiment de înstrăinare venea de undeva din trecut, din confruntarea cu umbrele de altă dată.

S-a gândit la căsnicia sa, de acum şapte ani. Luase de nevastă o femeie foarte deosebită şi se bucurase de compania ei. Încercase să-şi întemeieze un ranch al său propriu, dar tragedia care-l urmărise ca un blestem toată viaţa i-a stat împotrivă. Un accident stupid de circulaţie l-a făcut să-şi tragă soţia însărcinată de sub rotile unui vehicul

şi o oră mai târziu fusese nevoit să o înmormânteze lângă un pârâiaş ca acela din faţa lui, în acelaşi mormânt cu copilul său nenăscut, pe care-l purta în pântece.

Vânduse totul şi luase calea pustietăţilor, mai însingurat de cum fusese vreodată.

Ceea ce i se luase pe nedrept. Îl transformase într-un taciturn, care nu căuta tovărăşia nimănui şi respingea ajutorul oricăruia. Nu avea nici un prieten la care să ţină şi renunţase să-şi facă vreodată. Încercase multe slujbe doar pentru hrană şi adăpost şi după un timp renunţa şi pleca mai departe. Trei ani după moartea neaşteptată a soţiei, s-a aciuit în Cheyenne. Acolo l-a întâlnit pe Stel, împărţind pereţii aceleaşi celule de închisoare.

Stel, condamnat deja la moarte, prin spânzurare, în timp ce el se afla încă în faţa unui proces pentru jaf şi silnicie, fapte pe care nu le comisese niciodată. Îşi amintea încă întunecimea celulei sale, mâncarea proastă şi mirosul infect al temnicerului. Nu uitase nici de atitudinea omului condamnat la spânzurătoare pentru crimă:

— Da, am ucis, spusese acesta, dar am făcut tuturor un serviciu.

Luke Enright blestema în gândul său. Multe s-au întâmplat după acel moment. Ascultase în celula sa, cu oarecare neîncredere, povestea pe care i-o relatase Stel despre soţia şi copilul său. Ceea ce era fără îndoială adevărat, e că îşi iubea nevasta şi odrasla şi că ceea ce făcuse n-a fost din lăcomie pentru bani.

Deodată, ceva ca o salvă de împuşcături, venite cu ecoul de le distanţă, l-a smuls la realitate din visarea în care se adâncise. Nu a trecut mult şi a zărit un val de praf, însoţit de un ropot de copite ce se apropia din ce în ce mai mult. După câteva secunde, zgomotul a sporit şi a devenit asemănător unui tunet, apoi dintr-un nor de colb a ieşit la iveală silueta unui cal şi a unui călăreţ fără pălărie pe cap, care îi era prinsă cu o curea pe după gât.

Luke Enright s-a ridicat în picioare, urmărind cu atenţie cum un tânăr călăreţ se apropia, până a ajuns la vreo cincizeci de picioare de locul unde omul se odihnea pentru

câteva clipe.

Da. Era Billy Stel, care dându-şi seama că fusese observat şi-a încetinit goana şi acum îl privea cu ochii căscaţi. Stel purta o armă, pe care o îndrepta spre Luke cu o mână nesigură. Enright i-a strigat:

— Descăleca, Stel.

Billy Stel a continuat să-l privească, din ce în ce mai posomorât. Se uita parcă pe deasupra capului lui Enright, înspre drumeagul îngust care ducea în câmpie. Luke era sigur că ochii băiatului căutau ceva anume, aşa că i-a ieşit înainte, cu mâinile ţinându-le ca din întâmplare pe lângă cingătoare şi zâmbind uşor. Billy Stel s-a apropiat şi el, cu privirea încruntată:

— Dumneata!

— Nimeni altcineva, Billy. Pentru ce toată goana asta?

— Mă priveşte numai pe mine, domnule!

— Numele meu e Luke Enright, dar poţi să-mi spui Luke.

Posomoreala de pe faţa lui Billy s-a adâncit. A strâns hăţurile cu putere în mâinile sale şi i se puteau vedea trăsăturile încordate ale chipului, la fel şi proeminenţa muşchilor de pe braţe. Stel nu era peste măsură de puternic, dar munca grea îl oţelise şi o anumită neînduplecare în privire l-ar fi făcut să dea înapoi până şi pe mult mai masivul fiu al lui Bud Cameron, dacă ar fi fost vorba de o confruntare cavalerească unul la unul.

Billy Stel nu se prea grăbea să ofere informaţii mai amănunţite, aşa că Enright a întrebat:

— Aparţine familiei tale câmpul acesta din faţă, Billy?

În privirea tânărului s-a ivit o undă de suspiciune:

— Da, este al familiei Stel.

— Pare să fie o bucată de pământ a întâia!

Billy şi-a umezit buzele şi şi-a şters sudoarea de pe frunte. Enright a arătat cu capul înspre arma acestuia şi a spus:

— Nu ţinea niciodată, arma împotriva cuiva, decât dacă ai intenţia să o foloseşti şi nu o folosi decât dacă ai un motiv temeinic.

— Pot s-o folosesc şi cred că am motive serioase pentru

asta, Enright. Ce cauţi la urma urmei în zona aceasta?

— Vreau să vă fac mamei tale şi ţie, o vizită, Billy.

Pe chipul băiatului s-a întipărit deodată o undă de surprindere, urmată de una de îndoială, vecină cu cea mai adâncă neîncredere.

— Mie şi mamei mele! De ce ai face dumneata aşa ceva? Îţi baţi joc de mine, mister?

Enright a negat din cap:

— Nu-i adevărat. Am spus numai adevărul. Vin tocmai din Laramie, cu intenţia asta. L-am cunoscut pe tatăl tău.

Faţa băiatului a fost cuprinsă de o uimire desăvârşită:

— L-ai cunoscut pe tata… pe Jessie Stel?

— Da. Nu aşa de bine pe cât aş fi vrut, dar l-am cunoscut totuşi. Am fost împreună cu el trei zile întregi numai noi doi… Mi-a povestit multe despre tine şi mama ta. În cele din urmă i-am promis că dacă reuşesc, vă voi căuta.

Billy s-a lăsat pe spatele calului său, dar se silea din nou să se ridice la înălţimea siluetei lui Enright.

— Atunci eşti un fel de bandit, aşa cum a fost şi el?

Enright a negat scuturând din cap:

— Nici pomeneală, am ajuns întâmplător acolo; am respectat legea, deşi unii şi-au băgat în cap că nu era tocmai aşa. Acum haide să mergem ca s-o întâlnim pe mama ta.

Se vedea de la o poştă că pe băiat îl frământa ceva, privind insistent peste capul lui Enright, iar uneori se uita pe jos, ca şi cum ar fi căutat niscaiva urme.

— Urmăreşti ceva anume, Billy?

— Numele meu e Stel, mister Enright. Nu ştiu sigur cine eşti şi nu am de gând să aştept prea mult ca să o aflu. Nu cred că te aduce vreun interes în ţinutul acesta, aşa că poate ar fi mai bine să-ţi vezi de propriile dumitale treburi. Am avut destule necazuri în ultima vreme de pe urma străinilor care au trecut pe aici.

— Hoţi de vite? s-a interesat Enright.

Billy şi-a ridicat din nou privirea din pământ, s-a uitat inchizitorial la Enright şi l-a întrebat la rândul său, pe un ton muşcător:

— Ce te priveşte pe dumneata?

Enright a zâmbit numai şi arătând înspre pământ, a zis:

— Mă priveşte, fiindcă am auzit mai adineauri împuşcături, galop de cai şi acum arăţi atât de agitat…

— Împuşcături, spui? a continuat Billy, mult mai atent acum.

Enright nu şi-a schimbat atitudinea.

— Cam aşa ceva şi se părea că o cireadă a rupt-o la goană de mânca pământul.

— Dar n-ai zărit nimic precis, nu-i aşa?

— De văzut n-am văzut nimic, ce-i drept. Dar ţi-ai pierdut cumva nişte vite?

Gura lui Billy i s-a strâns cu dezgust, iar mâna i s-a încleştat mai tare pe patul armei, apoi a continuat cu aceeaşi neîncredere în glas:

— Oricum, nu-i treaba dumitale dacă am pierdut vite sau nu. Continuă-ţi drumul şi vezi-ţi de treabă. În oraş a fost altceva, deşi nici acolo nu te-am rugat să-mi sari în ajutor. Nu-i deloc nevoie s-o vizitezi pe mama, nu-i plac oricum prietenii tatălui meu şi nici mie.

Billy şi-a strunit calul şi i-a dat apoi drumul în galop. Enright l-a privit cum gonea, dar nu-l mai interesa chiar atât de mult. Îşi dădea şi singur seama cât de cătrănit putea fi un copilandru de paisprezece ani, dacă i se furaseră vite din cireadă. Era însă sigur că acest băiat curajos nu lăsa nimic să i se întâmple fără să întreprindă ceva. Nu era felul de om care să se încreadă în fatalitate.

În cele din urmă a pornit şi el călare în direcţia drumeagului îngust pe care o apucase tânărul călăreţ. Acesta îngenunchease ceva mai departe, încercând să reţină un juncan pe care tocmai îl prinsese cu lasoul. Îi venea greu cu puterile sale să reuşească acest lucru şi de aceea, a aruncat o privire nemulţumită la vederea străinului.

Enright i-a dat totuşi o mână de ajutor, ca să-l stăpânească. Acum se putea citi lămurit, însemnate cu fierul roşu pe pielea animalului literele S-BAR-S.

Răzgândindu-se, Billy a dat drumul juncanului şi acesta a

luat-o la goană prin tufişuri.

— Astea-s vitele noastre, a răsuflat el. Au fost furate, aşa cum am bănuit. Iată dovada.

Şi a arătat înspre juncanul care se pierdea în desiş.

Enright a văzut pentru prima oară lupta ce se dădea în sufletul băiatului, care în cele din urmă şi-a pus arma la oblânc! Asta nu l-a împiedicat totuşi să se întoarcă înspre Luke şi să-i zică din nou, cu voce răguşită, din cauza emoţiei:

— Şi totuşi, nu-i treaba dumitale. Te rog să dispari de pe proprietatea mea, Enright.

— Ba cred că-i treaba mea, a spus Luke.

Billy a înjurat ceva, apoi şi-a dezvelit din nou dinţii mânios:

— Nu-i treaba nimănui, decât a mamei şi a mea şi n-am nevoie de nici un ajutor, nu înţelegi odată, omule?

Enright nu a luat în seamă izbucnirea tânărului şi s-a mărginit să examineze încă o dată împrejurimile. Îşi făcea socoteala că ar putea împreună cu Billy să ia urma hoţilor de vite, mai ales că aceştia aveau de mânat o cireada şi ar mai fi durat încă o jumătate de oră până să iasă în câmpia deschisă. S-a mărginit să spună:

— Haide, Billy.

— Haide unde?

— S-o luăm pe scurtătură. În felul acesta vom ieşi înaintea hoţilor şi îi vom pândi. Cu puţin noroc, o să le-o plătim, în aşa fel încât să ne ţină minte.

— De ce nu înţelegi odată, omule, că nu-i treaba dumitale, de ce vrei să te ocupi de un lucru care nu te priveşte şi să acorzi ajutor acolo unde nu eşti rugat! Sunt vitele noastre, nu ale dumitale.

Enright a zâmbit din nou, ştrengăreşte, aplecându-se în faţa şeii, peste cal:

— Poale că e şi treaba mea. Pentru că nu-mi plac bandiţii de nici un fel, mai ales cei de vite. Am fost şi eu cowboy şi respect necazul şi proprietatea altora. Poate că m-am săturat să stau şi să nu fac nimic...

Billy a înjurat din nou. Dar cu mai puţină duşmănie. Apoi

şi-a înfipt pintenii în coastele calului, pornind în galop şi strigându-i peste umăr:

— Totuşi, nu eşti dorit pe aici. Aşa că ajută-i pe alţii.

Enright a devenit deodată extrem de mânios văzând impetuozitatea tânărului, care prin felul cum călărea, fără nici o precauţie, cu siguranţă că avea să cadă curând în mâna hoţilor de vite şi să se confrunte cu o situaţie fără de scăpare. El a luat un drum paralel cu al acestuia, urmărindu-l, dar într-un chip cât mai discret. Nu a trecut mult şi a văzut trei călăreţi care mânau din urmă o cireada şi s-a luat după ei. Vitele îşi urmau supuse drumul la îndemnul oamenilor din spatele lor. Billy Stel se ţinea de ei şi a deschis deodată focul, de la o distanţă mult prea mare ca să obţină vreun efect.

Hoţii s-au despărţit, unul în dreapta, altul în stânga, lăsându-l pe cel de-al treilea la mijloc, să mâne vitele. Luke a înjurat de mama focului, înfuriat de naivitatea băiatului, care-i îngreuna misiunea şi aşa nu prea uşoară. Prin împuşcăturile sale nu făcuse decât să-i pună în gardă şi acum tâlharii se aflau la adăpost, Enright a dat pinteni calului, care zbura cu coama în vânt.

A văzut cum unul dintre hoţi şi-a pus puşca la umăr şi a tras chiar în clipa când calul lui Enright a reuşit să ajungă în dreptul lui Billy. În acelaşi moment în care a pornit glonţul, el a smucit puternic de hăţurile calului ce-l purta pe băiat, astfel că acesta a alunecat cu capul înainte. A putut totuşi în ultima fracţiune de secundă să se ţină bine în frâie şi să nu alunece cu totul jos.

— Blestemat să fii, Enright. Ce dracul te-a apucat?

— Nimic altceva decât te-am oprit ca să nu fii împuşcat.

A examinat încă o dată valea pe care o apucase cireada şi i-a văzut pe cei trei hoţi adunându-se din nou laolaltă.

— Vitele de acolo sunt într-adevăr ale tale? a reluat Luke discuţia.

— Am spus doar că da.

— Şi presupun că le vrei.

Billy a înjurat iarăşi şi nu i-a dat un alt răspuns. În cele din urmă a rupt totuşi tăcerea:

— O să le recapăt şi n-am nevoie de ajutorul dumitale, mister. Lasă-mă să plec.

— Te las dacă-mi făgăduieşti că vei proceda cum îţi spun eu. Trebuie să te gândeşti şi la mama ta, nu-i aşa? N-am de gând să stau aici şi să arbitrez o luptă care ştiu sigur că se va încheia prin uciderea ta şi apoi să-i duc mamei tale vestea că şi-a pierdut nu numai cireada, dar şi fiul.

Cuvintele acestea l-au nimerit unde trebuie şi Billy Stel, căruia i-au dat lacrimile de furie şi neputinţă, dar s-a stăpânit în cele din urmă. Satisfăcut de atitudinea mai calmă şi mai matură din partea băiatului, Enright a studiat din nou situaţia şi apoi a arătat spre firul văii:

— Călăreşte într-acolo. Vitele au luat ceva avans. Goneşte-le cât poţi de repede, de îndată ce le ajungi. De rest mă ocup eu.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat tânărul întorcându-se înspre Luke.

— Ceea ce trebuie, Billy. Du-te şi fa ce ţi-am spus, altfel îmi primejduieşti şi mie viaţa.

Billy i-a dat drumul, neîncetând să blesteme.

El a văzut cum Enright călăreşte direct spre cei trei. Au răsunat o detunătură din dreapta şi una din stânga, însă Enright n-a şovăit şi aplecându-se cu îndemânare şi-a croit drum înainte. Billy nu se dumirea de ce Enright nu răspunde la focurile de armă ale adversarilor săi, deşi admira curajul şi sângele rece ale acestuia. Totuşi, deodată din cei trei a căzut unul la pământ şi acum nu mai rămăseseră decât doi. Care s-au despărţit din nou. Billy şi-a dat în sfârşit seama că aşa ar fi căzut şi el însuşi pradă acestor doi vulpoi, dacă n-ar fi vegheat Enright asupra sa. Tânărul n-a mai ezitat şi s-a grăbit cât a putut mai mult ca să mâne vitele, aşa cum i se spusese. Şi-a ridicat puşca şi tras pe deasupra capetelor animalelor. Acestea au pornit într-o goană nebună înspre celălalt capăt al văii.

Enright a aşteptat până ce l-a văzut pe Billy că deţine controlul cirezii, apoi a dat bice din nou. El i-a atras pe cei doi hoţi după sine, apoi a făcut stânga împrejur în plin galop şi a slobozit câteva gloanţe, care i-a făcut pe cei doi

să se lipească de spinările cailor.

Hoţii au dispărut curând înghiţiţi de praf, dar şi el însuşi a simţit în coastă arsura unui plumb. Mai târziu avea să descopere că era o rană foarte dureroasă, dar acum nu i-a dat nici o atenţie, având grijă să-l ocrotească pe Billy.

După ce s-a mai risipit colbul, el i-a zărit pe cei doi tâlhari ţinând sfat în dosul unui tufiş. Ceva mai departe, l-a observat şi pe cel care îl împuşcase, apropiindu-se de ei sprijinit de puşcă şi clătinându-se ca un om beat.

Unul din cei doi a alergat după calul rănitului şi l-a adus înapoi. Enright i-ar fi putut doborî cu câte un glonţ, unul după altul, dar n-a făcut-o. Curând, toţi cei trei hoţi au dispărut din vedere, călărind în direcţia câmpiilor ce mărgineau oraşul Calamity.

CAP. III

MADELINE STEL

Ea a văzut la început vitele apropiindu-se de fermă. Iar mai apoi a distins siluetele a doi oameni care erau pe cai mânându-le din urmă. Unul din ei era fără îndoială fiul său şi după ce s-a mai apropiat, a putut citi pe chipul lui chiar satisfacţia treburilor îndeplinite pe ziua acea. Câteva clipe mai târziu, l-a recunoscut şi pe însoţitorul lui Billy. În persoana străinului care fusese lângă grajd cu prilejul incidentului provocat de cei patru băieţandri din oraş. Billy îi vorbise despre intervenţia lui la acea Întâmplare, dar ca şi băiatul, ea nu fusese deloc cuprinsă de recunoştinţă pentru ceea ce făcuse străinul. Atât mama, cât şi Billy erau stăpâniţi de o neîncredere deplină.

Se gândeau poate că, dacă străinul ar fi ştiut cum stăteau lucrurile cu tatăl lui Billy, ar fi fost şi el la fel de crud şi nemilos ca toţi ceilalţi.

Vitele au fost repede înţărcuite şi cei doi s-au îndreptat spre casă. Nu-i ştia numele străinului şi nu-l dorea prin preajmă. Dar evident că Billy avea un motiv important să intre în locuinţa sa însoţit de acest om, pentru că aşa ceva n-o mai făcuse niciodată până atunci. A văzut mişcările domoale ale străinului, puterea şi îndemânarea care se ghiceau în atitudinea şi înfăţişarea lui. Dragostea pentru bărbaţi se stinsese demult, încetul cu încetul, în ea. Bineînţeles că mai stăruia în această femeie hulită un fel de nevoie după un om care să o protejeze când trece strada. Care să aibă grijă de ea şi să o ajute să se descurce în

treburile grave ale vieţii. Era o pornire feminină firească de a fi dorită, dar totul se dovedea searbăd şi nefolositor. Era în stare să trăiască şi fără asta, fie şi pentru că ştia că era nevoită să o facă.

Billy venea agale înspre porticul casei, neştiind prea bine ce explicaţii să-i dea mamei sale şi se simţea cam nesigur, mai ales că niciodată nu i se întâmplase aşa ceva. El şi cu mama sa erau foarte apropiaţi, pentru că tot ce făcuseră se întemeia numai pe ei doi şi nici un vecin nu le acordase vreodată ajutorul, nu schimbase o vorbă binevoitoare cu ei şi aceasta îi apropiase foarte mult pe mamă şi fiu, încât ajunsese să însemne totul pentru amândoi.

— Ce s-a întâmplat, Billy? Azi ai ajuns cam târziu acasă.

Madeline a simţit chiar înainte de a primi răspunsul nesiguranţa şi ezitarea în atitudinea fiului său.

— N-am putut altfel, mamă. Am fost să aduc cireada acasă de pe păşune şi n-am găsit decât urmele ei şi nici o vită. Am urmărit întregul traseu şi mister Enright ma ajutat să o fac.

Madeline a ridicat o privire furişă spre Luke şi sprâncenele i s-au încruntat uşor. Pe trăsăturile ei nu se citea nici un sentiment, nici măcar curiozitate..

Enright simţea asta şi îi înţelegea situaţia. El a mai rămas călare, aşteptând o invitaţie pentru a descăleca, fiind hotărât să nu forţeze deloc lucrurile dacă nu era poftit să o facă.

— Continuă. Billy, l-a încurajat Madeline Stel.

— Ei bine, am dat de vite tocmai în valea lui Meuller. Erau trei hoţi care le mânaseră până acolo. A trebuit să ne luptăm cu ei până i-am alungat şi am reuşit să aducem animalele acasă.

Madeline a răsuflat mai precipitat şi de pe buze i-a scăpat un ţipăt uşor de consternare. Enright a văzut cum mâna i se încleştează mai puternic de balustrada porticului. A simţi că ea ar fi dorit ca el să-şi vadă de drum, dar se forţa să nu exprime asta.

— Ei bine, poate că nu-i tocmai adevărul adevărat, mamă. De fapt, mister Enright a dus tot greul şi eu m-am

mărginit să mân cireada. A rănit pe unul şi pe ceilalţi i-a pus pe fugă. Nu cred că m-aş mai fi întors fără ajutorul dânsului.

Acum ea şi-a îndreptat privirea spre el şi în ochii săi trişti s-a oglindii ceva, ceva nelămurit, dar totuşi o umbră de sentiment. Era ca şi cum s-ar fi forţat să adopte o atitudine pe care n-ar fit acceptat-o altădată, chiar cu preţul vieţii.

Madeline Stel a spus aproape fără să vrea:

— Atunci se pare că vă datorăm recunoştinţă, mister Enright. Aşa cum vă datorăm şi pentru intervenţia din oraş. E ceva ce aş putea face pentru dumneata?

— Păi nici n-a luat cina, a intervenit repede Billy. Ştiu asta. Tocmai se pregătea să o facă, când am dat peste dânsul şi, mamă, nu se va întâmpla nimic dacă din când în când...

— Eu hotărăsc ce se va întâmpla, Billy!

Buzele femeii s-au strâns din nou şi mâna i-a dat drumul balustradei. Atitudinea ei era încă tensionată, dar Enright şi-a dat seama că femeia asta putea fi foarte atrăgătoare dacă ar fi vrut-o. Corpul său era încă foarte tineresc, iar faţa ei biruise toate vicisitudinile unui oraş de frontieră, mult mai bine decât toate femeile pe care le cunoscuse, de aceeaşi vârstă. Pe deasupra, se impunea prin ţinuta sa mândră, care i se părea o provocare şi o tentaţie în plus. „Fă-ţi din femeia asta un prieten şi-ţi va fi credincioasă toată viaţa”, a socotit el.

— Billy, spală-te şi fii gata pentru cină. Azi nu cred că vei avea şi alte munci de făcut.

Billy a strâns din dinţi, vrând să spună ceva, s-a uitat la Enright, apoi a ridicat din umeri a neputinţă şi totuşi a rostit pe un ton foarte ferm:

— Oricum, îţi rămân îndatorat, mister Enright, după care băiatul s-a îndepărtat.

Madeline Stel a aşteptat până ce Billy a disparat, apoi, s-a sprijinit, obosită, din nou de marginea porticului şi privirea ei copleşită de tristeţe a măturat întreaga imensitate a câmpiei. Se părea că toată duritatea din oraşul acesta de frontieră se adunase dintr-o dată pe umerii ei..

Apoi brusc, cu o voce atât de pătrunsă de oboseală, încât l-a surprins pe Luke. A spus:

— De ce l-ai ajutat pe băiatul meu în oraş. Mister Enright?

— Era singur împotriva a cinci inşi, doamnă Stel.

Madeline a dat din cap, de parcă l-ar fi înţeles şi s-ar fi aşteptat la răspunsul acesta. Fără a-l privi, a continuat:

— Şi cum de s-a întâmplat din nou?

— Totul s-a petrecut pe când ieşeam din oraş şi îmi vedeam de drumul meu.

— Şi unde ducea drumul acesta?

— Tocmai aici, la ferma asta!

— Aici? a întrebat ea.

— Aici. Am plecat din Laramie anume să vă fac o vizită. V-am cunoscut soţul.

În colţul gurii i s-a adâncit o cută de amărăciune. Şocul spuselor lui Enright a făcut-o să se sprijine de balustradă:

— L-ai cunoscut... l-ai cunoscut pe soţul meu, pe Jesse Stel?

— Puţin.

— Cât de puţin, domnule Enright şi te rog să nu mă minţi, deoarece nu sunt o fire prea delicată şi pot să suport orice, chiar adevărul. M-am confruntat de mult cu el şi am supravieţuit.

— Aşa cum am spus, doamnă, numai puţin. Am petrecut lirei zile cu el într-o celulă.

Ea s-a dat înapoi împietrită de groază.

— Atunci eşti şi dumneata un bandit? Ai venit încoace crezând că soţul meu a lăsat ceva aici? Ceva ce-ţi poate aparţinea şi dumitale? Ori eşti evadat şi cauţi adăpost.

Enright a negat din cap cu hotărâre şi s-a îndreptat în şa. El se aştepta la oarecare curiozitate, să i se pună întrebări, dar nu la aşa ceva.

— Nu sunt bandit, doamnă Stel, n-am evadat şi nu caut un adăpost. N-am venit aici din nici un alt motiv decât să vă cunosc pe dumneata şi pe fiul dumitale. Am promis asta soţului dumitale acum şase ani că o voi face, dacă voi avea prilejul şi acum acesta s-a ivit. Asta-i tot.

— Cum, domnule, din Laramie? A apărut aşa din senin

ocazia să vii încoace patru sute de mile, ca să vezi pe soţia şi fiul lui Stel şi te aştepţi ca eu să o cred?

— Nu mă aştept să crezi nimic, doamnă Stel, până nu mă asculţi până la capăt. Se pare că nu vrei să o faci şi nici nu ţi-o iau în nume de rău, deşi poate ar trebui. Nu-i toată lumea împotriva dumitale şi cu cât vei fi mai conştientă de asta, cu atât va fi mai bine pentru dumneata şi mai ales pentru fiul dumitale.

Enright îşi ieşise deja din fire. Era tocmai pe cale să-şi strunească bidiviul şi să facă drum întors, socotind că-şi ţinuse făgăduiala faţă de un tovarăş de suferinţă, făcută în celula închisorii unui om care-i salvase într-un fel viaţa, redându-i libertatea.

— Îmi adap calul şi o să plec. E în regulă, sper, doamnă Stel?

Madeline s-a încruntat din nou. L-a văzut pe Billy că vine din grajd, unde tocmai îşi hrănise calul. Ea s-a întors şi a spus pe un ton obosit:

— N-am nimic împotriva cailor, mister Enright.

Apoi s-a îndreptat să intre în casă, iar Luke spre adăpătoare, blestemându-se în gând, pe el şi pe ea. Îşi dădea scama că fusese o prostie din partea lui să vină încoace şi acum tot ce dorea era să plece cât mai repede. Cel puţin un lucru era rezolvat. Îşi ţinuse făgăduiala. Acum putea merge în orice parte ar fi vrut, fără a avea mereu în faţa ochilor ziua în care va trebui să se întâlnească cu nevasta lui Stel.

Şi-a adăpat calul şi i-a spălat crupa, fiind pe cale să pornească, când Madeline s-a apropiat, l-a privit o bucată de vreme şi i-a spus în cele din urmă:

— Cina dumitale e gata, mister Enright. Nu-i politicos să laşi un om să plece la drum cu stomacul gol şi nici să refuzi ospitalitatea cuiva nu-i politicos. Nu-i cine ştie ce, dar eşti binevenit!

Enright l-a putut vedea pe Billy în faţa uşii, zâmbindu-i. Încă ezitând, el şi-a dus calul în grajd şi apoi a mirat în casă, unde Madeline Stel pusese deja pe masă o farfurie cu tocană şi o cană de cafea pentru el.

— Mama găteşte foarte bine, domnule Enright. Probabil că nu vei uita cina asta mult timp, ori unde te vei duce.

Madeline s-a întors repede, scăpând puţină cafea pe marginea sobiţei. După ce a curăţat tot, a pus cana din nou pe masă şi s-a adresat băiatului:

— E timpul să mergi la culcare, Billy. Vei avea mâine destul de lucru.

Băiatul, care se aşezase lângă Enright, a încercat să protesteze, însă a renunţat în cele din urmă. Îndepărtându-se de la masă cu vădită părere de rău. L-a mai privit o dată pe Luke Enright şi i-a spus din drum:

— Ai fost foarte tare azi, mister Enright. N-am văzut pe nimeni atât de bun. Îţi sunt îndatorat şi nu voi uita repede ajutorul primit.

— Billy!

Billy Stel a privit încă o dată înspre mama sa şi a intrat în camera lui, după ce uşa s-a închis, Madeline Stel a scos un oftat de uşurare. S-a aşezat de cealaltă parte a mesei, în faţa lui Enright şi a spus:

— Va adormi în câteva minute. Întotdeauna adoarme astfel. Ştiu că este obosit, fiindcă face de toate aici. Mult prea multe pentru vârsta lui, mai mult decât orice bărbat matur.

— E un băiat pe cinste şi poţi fi mândră de el.

— Într-adevăr. Sunt mândră, domnule Enright. Sper că vrea şi el să devină un bărbat adevărat. După un timp de reflectare a continuat: Ai amintit că mi-ai cunoscut în detenţie bărbatul, cum s-a întâmplat asta?

Enright îşi terminase tocana şi acum împinsese la o parte farfuria. Şi-a scos punga de tabac şi a studiat-o cu atenţie.

— E voie să fumez aici? a întrebat el.

— De ce întrebi? a zis ea.

— Păi, e casa dumitale, nu sunt decât un musafir în trecere. Vreau să mă supun regulilor casei, oricare ar fi ele.

Madeline a rămas uimită.

— N-am nimic împotriva. De mult n-am mai fost în compania unui bărbat care să fumeze. Tatăl meu obişnuia să tragă din pipă. Stăteam lângă el noaptea şi-l priveam.

Fumul de tabac poate fi foarte reconfortant.

— Acum, în legătură cu popasul meu în temniţă. Am fost arestat pe baza mărturiei unui paznic care afirmase că participasem la un atac de bancă. Se petrecuse noaptea şi era singurul care făcea această mărturie. Trebuia să compar în proces chiar în ziua în care Jesse Stel urma să fie judecat. El se afla în celula de alături. N-aveam ce face şi atunci schimbam câte o vorbă între noi. Aşa mi-a spus cât de rău îi părea de soţia şi fiul său, pe care îi lăsase cu totul lipsiţi de mijloace şi cărora le va fi greu după moartea sa.

Enright a putut să remarce că trăsăturile femeii se înăspriseră din nou, deşi ştia că amintirile despre soţul său nu o mai răneau. El şi-a continuat povestirea:

— Când la judecată s-a pus chestiunea participării mele la jaf, Jesse Stel a izbucnit deodată în râs, numindu-i imbecili pe judecători şi demonstrând că numai el pusese la cale jaful şi tot el îl înfăptuise, alături de alţi trei complici. La auzul numelor acestora, care trebuie să fi însemnat ceva pentru oamenii legii, judecătorii au fost satisfăcuţi pe deplin şi m-au eliberat numaidecât.

— Dar de ce ar fi făcut ei asta, dacă nu te cunoştea? Jesse nu făcea nimic pe gratis, a murmurat ea ca pentru sine.

— Cred că a judecat cam aşa: El urma să fie spânzurat pentru delicte mult mai grave şi un jaf mai mult sau mai puţin nu mai conta. Aşa că a luat asupra sa şi această faptă, ştiind că nu-şi va îngreuna prin asta şi mai mult soarta. În schimbul a ceea ce făcuse pentru mine, mi-a cerut să-i făgăduiesc că într-o zi îi voi vizita familia şi îi voi spune soţiei şi fiului său că se va gândi numai la ei în momentul morţii. Nu era vorba de a vă ajuta cu bani sau altceva, ci doar să fac acest lucru simplu, pe care mi-l ceruse.

Madeline a părut surprinsă:

— Dar el nu a fost spânzurat într-un alt oraş, ci chiar aici, la Calamity.

— Asta am aflat-o mai târziu. El a evadat din închisoare, aşa că nu m-am mai gândit la ceea ce-mi spusese despre

familia lui. Credeam că putea să o facă el însuşi. Când îi va întâlni probabil pe ai săi. Acum o lună însă, am aflat întâmplător că acest oraş a proclamat o „zi a liniştii”, menită să aniverseze spânzurarea în urmă cu cinci ani a lui Jesse Stel. Am venit deci aici să văd care-i adevărul. Restul îl cunoşti.

Madeline şi-a strâns mâinile într-un gest spontan şi dureros, sub faţa de masă. Luke ştia că o încearcă umilinţa şi că evenimentele petrecute cu ani în urmă o răvăşiseră acum. Tristeţea a crescut nemăsurat în ochii ei şi privindu-l drept în faţă, cu ochii uscaţi însă şi cu bărbia îndreptată drept înainte, ea a spus:

— Am fost măritată cu Jesse Stel numai o lună de zile. Nu-l cunoşteam prea bine, tata tocmai murise, iar noi ne-am pierdut ranchul. Mama era deja moartă de mult. N-aveam unde mă duce şi nici un alt ţel în minte. După o lună, Jesse s-a săturat să stea într-un singur loc şi a plecat de acasă. Mai târziu am aflat că a fost amestecat în jefuirea unui salon. Alte veşti rele care mi-au ajuns la urechi m-au făcut să-mi dau scama că, în necunoştinţă de cauză, mă căsătorisem de fapt cu un tâlhar şi un criminal, dar de-acum eram însărcinată şi mă temeam că va reveni în cele din urmă. M-am mutat în altă parte şi am economisit bani, făcând croitorie după naşterea fiului meu. Am ajuns aici acum şapte ani, dar Jesse m-a găsit şi mi-a pricinuit în continuare multe neplăceri. După ce a murit, n-am simţit altceva decât uşurare. Am crezut că trecutul e îngropat, că Billy va creşte şi mă va ajuta să întreţin ranchul acesta. N-a fost însă deloc uşor.

— N-a fost totuşi nici prea greu, nu-i aşa?

Privindu-l cu tristeţe, Madeline şi-a dat părul pe spate.

— A fost rău, mai rău nici că se putea, dar am supravieţuit cumva, mister Enright. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru Billy astăzi, dar lăsând asta la o parte, nu mai poţi face nimic în plus pentru mine, ori pentru fiul meu. Aşa că voi fi forte bucuroasă dacă te vei decide să pleci.

Luke s-a uitat ţintă la ea. Neînţelegând pe de-a întregul

motivele ei.

— Ai totuşi nevoie de un om pentru ranchul acesta, s-a oferit el.

— Nu! a spus ea cu vehemenţă. Nu dorim pe nimeni şi în general nu vreau nici un bărbat pe lângă mine. Mai ales unul care l-a cunoscut pe soţul meu. Nu înţelegi că Billy va fi curios să-l cunoască mai bine pe omul care-l ştiuse pe tatăl său, că-i va pune întrebări despre acesta? Este sensibil şi impresionabil şi va crede orice i se va spune. Nu prea pricepe nici acum de ce l-am respins pe tatăl său.

— Deci nu mă crezi, doamnă Stel? a întrebat Enright rece.

— Nu ştiu ce să cred şi ce nu, vreau doar să fiu lăsată în pace. Cu timpul oamenii vor obosi şi vor uita şi ei. Chiar dacă nu vor uita, se vor sătura de atâta ură şi eu voi supravieţui în vreun fel acesteia.

— De ce te-ar blama pe dumneata sau pe fiul dumitale pentru ceea ce a făcut altcineva! a continuat Luke privind-o cu insistenţă, ceea ce a făcut-o în cele din urmă pe Madeline Stel să se ridice în picioare roşindu-se niţel.

I-a luat un oarecare timp până ce s-a hotărât să răspundă:

— Acest pământ poartă numele lui Stel, mister Enright, deşi l-am cumpărat şi înregistrat eu însumi, dar nu vor să vadă asta. Cred numai ceea ce vor şi îl urăsc pe soţul meu, aşa de mult, încât şi-au făcut o religie din asta. Spun că mi-a dat bani să cumpăr ranchul, dar adevărul e că nu am primit nici o leţcaie. Nu aş fi acceptat un singur dolar de la el. Aşa că ei urăsc acum nu numai omul, ci şi locul şi chiar şi hoţii de vite pe care i-ai alungat azi. N-ar fi fost judecaţi aşa dacă i-ar fi prins. Asta-i situaţia! Am tras o linie între lumea mea şi cea din afara noastră şi acum nimeni nu mă mai poate răni, dar nici ajuta cu nimic.

Madeline a deschis uşa şi s-a aşezat o cărare de lumină până la grajdul unde Enright îşi legase calul, lira o invitaţie de plecare şi nimic n-ar fi putut înfrânge încăpăţânarea acestei femei, Luke s-a ridicat în picioare şi-a pus pălăria pe cap şi a păşit înspre ea, intenţionând să iasă pe uşă.

Femeia şi-a întors faţa, de pa care acum dispăruse orice urmă de severitate, aceasta fiind înlocuită de o curiozitate adâncă şi de un imens regret că el trebuia să plece... Enright o înţelegea pe deplin, după cum era conştient că ea ascundea o mare de calităţi sub pojghiţa acestei răceli. El i-a pus mâna pe umăr şi a simţit cum tremură, după care s-a retras precipitai înapoi. Enright a reuşit să mai adauge:

— Am străbătut atâta cale doar să te ajut.

— Nu! a strigat ea. Nu vreau nici cel mai neînsemnat ajutor şi nici un prieten. Nu vreau pe nimeni, te rog pleacă!

Luke s-a uitat încă o dată foarte grav la ea şi s-a simţit copleşit de durerea sa. Apoi s-a dus să-şi dezlege calul de la iesle. Pe când călărea îndepărtându-se de ranch, l-a cuprins o mânie surdă. Nu avea legături pe aici şi nu venise să stabilească aşa ceva. Totuşi, era legat de oamenii aceştia, prin această scurtă întâlnire cu această fiinţă singuratică, prin acea ceartă din oraş, cu nişte oameni înnebuniţi de ură pe un băiat de paisprezece ani, pe care-l ajutase azi să-şi recapete cireada. A pornii călare spre oraş, însă blestemându-l în gândul său.

CAP. IV

NOI NELINIŞTI ÎN CALAMITY

În dimineaţa următoare au intrat în Calamity doi călăreţi. Rice Spencer şi Ed Gillespie. Întâlnindu-l întâmplător pe Luke Enright, au intenţionat, nici mai mult, nici mai puţin, să-l convingă să li se alăture într-o operaţie ce li se părea profitabilă: jefuirea singurei bănci a oraşului, al cărei proprietar era Matt Jones!

Încercarea lor fiind infructuoasă, au apelat atunci la ajutorul a doi dintre hoţii de vite, fraţii Jesh şi Wgott Manning, dintre care unul fusese rănit de Luke în ziua precedentă, pe când intenţiona să fure vilele familiei Stel.

Aflând de toate acestea, Enright l-a găsit pe bancher la salon şi l-a informat despre planul devalizării băncii sale. După cum era de aşteptat, a intervenit de îndată şeriful Higgins şi-a acesta şi-a propus să formeze o poteră care să pornească pe urmele bandei.

În convorbirea cu Jones, discuţia a lunecat înspre doamna Stel, ce părea a fi în stare de faliment, după spusele stăpânului finanţelor orăşeneşti.

— De unde ştii asta? Jones? l-a întrebat intrigat Luke.

— Mi-am dat seama, pentru că mi-a cerut un împrumut acum câteva luni.

— Şi i l-ai oferit?

— Nu mă simt vinovat cu nimic. Nu pot să o fac, dacă ferma ei nu-mi oferă garanţii serioase şi este clar că nu poate să mi le pună la dispoziţie.

— Femeia asta şi-a întreţinut ferma singură timp de cinci ani, doar cu băiatul ei şi a supravieţuit. La câţi bărbaţi sau femei ai acordat împrumuturi pentru garanţi cu mult mai mici, Jones? Şi ea nu merită credit ca să iasă din iarnă? Mi-e silă de oameni ca voi, Jones!

Deodată privirea lui Enright a fost atrasă de o siluetă ce a intrat furtunos în salon şi a cerut băutură de la barman, pândindu-i duşmănos pe acesta de sub borurile largi ale pălăriei sale de cowboy. Luke a simţit cum se umple efectiv salonul de tensiune. Ştia că, surprins aşa pe nepregătite, şansele sale erau foarte mici împotriva aceluia care, după cum îşi dădea seama, era gata să tragă.

Silueta a mârâit:

— Trage, Enright, sau eşti mort, fără nici o scăpare. Eu îţi ofer o şansă. Trage acum!

Luke şi-a întors capul:

— Ba n-am de gând să o fac, mister. De fapt am să ies foarte liniştit afară, pe uşă. Doar nu o să tragi împotriva unui om care nu te ameninţă cu arma!

— Încearcă să mişti şi vei fi un om mort, Enright! Fratele meu a pătimit destul din cauza ta şi…

Vorbele lui Wgott Manning, căci el era, s-au oprit în colţul gurii sale. Luke i-a zărit arma strălucind. Dar spera că primul glonţ al acestuia va da greş. Al său nu va rata şi de asta era convins pe deplin. Împuşcăturile au pornit şi plumbul lui Manning l-a zgâriat doar în treacăt. Însă Luke l-a nimerit în plin piept, dintr-o întoarcere fulgerătoare. Manning a scuipat sânge, după care s-a prăbuşit la podea.

Şi Enright a părăsit spelunca…

Ceilalţi răufăcători, după ce şi-au văzut planurile zădărnicite şi-au căuta scăparea prin fugă. Luke i-a urmărit cu privirea până ce au ieşit din oraş şi au dispărut printre copaci. Căutându-şi adăpost în direcţia fermei familiei Stel. Inima a fost gata să-i sară din piept, când dintr-o dată l-a observat pe Billy Stel pornind pe urma fugarilor, în

încercarea de a-i opri de unul singur. N-ar fi putut-o face, dar ar fi încercat totuşi. Aproape imediat a apărut de undeva şi Madeline Stel. Luke s-a grăbit spre ea pentru a o opri s-o ia după băiat.

— Rămâi aici, i-a cerut el. Asta e tot ce poţi face pentru moment.

Madeline şi-a ridicat ochii spre Luke, implorându-l parcă, dar el a ignorat-o cu desăvârşire. Numai de n-ar fi fost prea târziu şi chiar de era aşa, tot mai putea să mai facă ceva. Să-i doboare pe ticăloşi cu gloanţele sale. Simţea că se desface de atâta alergătură pe jos. Şi-a încetinit goana, încărcându-şi revolverul din mers. Deodată a auzit ropot de copite şi o clipă mai târziu l-a văzut din nou pe Billy Stel galopând, în timp ce ţinea un al doilea cal de căpăstru. Avea doar un mic avans asupra a numai doi dintre bandiţi, Rice Spencer şi Ed Gillespie. Rice l-au observat pe Billy, s-au oprit şi ridicându-şi armele, au tras câteva gloanţe, care au şuierat pe lângă băiat, dar nu l-au oprit. Bill gonea cu capul aplecat înspre coama calului, grăbindu-l să-l ajungă pe Enright. Îndată ce a fost lângă el, i-a aruncat hăţurile celui de al doilea cal, continuându-şi galopul înspre locul unde îl aştepta mama sa. S-a oprit lângă ea, i-a zâmbit fugar şi obosit, apoi i-a făcut loc pentru a se urca pe cal, în spatele său. După aceea, a dat din nou pinteni calului şi nu s-a oprit decât aproape de ranch. A sărit sprinten jos şi a ajutat-o pe Madaline să coboare. A reuşit să îndepărteze zăvorul şi a împins-o pe mama sa înăuntrul casei. Numai după aceea s-a uitat înapoi spre Luke Enright. A dat să o ia la vale, dar mama sa l-a strigat din răsputeri:

— Billy nu mai pleca, te rog!

Băiatul s-a oprit din mers şi a strigat cu înverşunare:

— Mama, mister Enright a luat-o înainte şi are în faţa lui pe cei doi indivizi cu arme. El ne-a ajutat pe noi, acum e rândul meu.

Madeline şi-a strâns buzele. Nu-şi putea găsi cuvinte care să-l facă pe Billy să se oprească şi nici nu ştia ducă voia să o facă. Crescuse un băiat, dar acesta se transformase pe nesimţite într-un bărbat.

Când Enright l-a văzut pe Billy venind, l-a întrebat numaidecât:

— Mama ta se simte bine?

— Cu mama totul e în regulă, nimeni nu-i poate face nici un rău acum, am adăpostit-o.

Enright a dat doar din cap. Cel puţin joaca acestui băieţandru nu-l mai tulbura acum. Cunoştea o mulţime de băieţi de vârsta lui Billy, care în locul său ar fi fugit să-şi scape pielea. Odrasla lui Stel nu era însă dintre aceştia. Ba mai mult, îşi păstra judecata absolut limpede. Se asemăna din acest punct de vedere, oricât îi era de silă să admită, cu tatăl său, care fusese un brav în felul lui.

— Ce-i de făcut acum, mister Enright? Indivizii aceia n-au cai şi cred că au flămânzit deja ascunşi în hambarul nostru din câmp.

Enright ştia prea bine ce fel de oameni erau Ed Gillespie şi Rice Spencer. Dacă ar fi dat careva buzna înspre ei, ar fi fost ca şi cum s-ar fi sinucis, asta era ceva sigur.

— O să aşteptăm.

— Nu cumva or să-şi piardă răbdarea şi vor da ei năvală peste noi, mister Enright?

— Nu sunt prea şireţi ca să facă asta şi vor aştepta şi ei, pe de altă parte, potera lui Higgins va ajunge aici în curând.

Billy părea cam dezamăgit. Luke şi-a trecut mâna prin păr şi a spus:

— Îndată se va întuneca, le va trece prin cap că numai casa voastră le va oferi un adăpost cât de cât, aşa că vor năvăli acolo. De aceea, e mai bine să te duci ca să te îngrijeşti de mama ta. În timp ce eu o stau aici. Ca să urmăresc ce se întâmplă la hambar…

Billy era pe cale să se opună, se vedea limpede asta după felul cum îşi strângea buzele, apoi şi-a dat şi singur scama că era unicul sprijin al mamei sale şi nu putea trece peste asta. Aşa că s-a mărginit să răspundă:

— Bine, dar dacă aud împuşcături, am să revin. Pot trage cu arma la fel de sigur ca şi mama.

— Ne-am înţeles atunci!

N-a trecut mult şi în întunericul ce devenea tot mai de

nepătruns s-au profilat câteva umbre, care au luat treptat forma unor călăreţi. Enright a aşteptat ca potera să ajungă la el. Primul care i-a pus întrebarea a fost şeriful Toni Higgins:

— Ce dracul se întâmplă aici, Enright? Ţi-am pierdut urma şi de-abia te-am găsit prin bezna asta.

Luke Enright i-a răspuns degajat:

— Află, Tom, că ceva mai înainte de a ajunge eu aici. Madeline Stel l-a împuşcat pe hoţul de vite Jesh Manning şi i-a ţinut blocaţi o vreme pe Rice Spencer şi Ed Gillespie. Din cauza nesăbuinţei mele, cei doi rămaşi au putut scăpa, refugiindu-se în hambarul acesta din faţa noastră.. Eşti mulţumit acum?

— De ce aş fi, la naiba! Tot ce am făcut până acum n-a fost decât să călăresc aiurea.

— Lucrurile se vor schimba curând, şerifule, l-a consolat Enright. Ce spui, ţi-ar surâde să stai de pază la hambar?

În vorbă a intervenit şi Bud Cameron:

— N-am venit aici pentru o treabă de mâna a doua.

Iar Matt Jones nu s-a lăsat mai prejos şi a spus şi el ceva:

— Şi zici că femeia aceea a lui Stel a făcut toate astea?

— Astea şi încă multe altele.

— Ce încă? s-a interesat Matt Jones.

Enright a rânjii:

— Probabil, Jones, că pur şi simplu nu-i poate suferi pe bandiţi. Apoi Enright şi-a expus planul său de acţiune: Odată prinşi în hambar, proscrişii ăştia ştiu că nu mai au nici o speranţă. Vor zăcea o vreme acolo, până când se vor hotărî să iasă şi să-şi croiască drum cu armele. Dar noi o să stăm de pază şi vom termina repede cu ei!

Higgins a fost de acord cu asta şi s-a grăbit să-i repartizeze pe Cameron şi Wilson în faţă, iar pe Matt Jones şi Carter în spate. În ce-l privea, el şi-a luat partea cea mai expusă, alături de Enright, de Keny Newmann, angajatul lui Cameron şi de Marsh Lane, de la oficiul telegrafic. După ce a terminat cu toate astea şi-a făcut cunoscute gândurile ce-l frământau:

— Enright o fi având dreptate în felul său. Fără îndoială

stăpâneşte ceva experienţă. Nu prea cred că cei doi bandiţi vor da năvală. Ce dracul să facă fără cai şi cum ar putea să ne scape?

La rândul lui, Lane a dat glas temerilor sale:

— Păi, ar putea să sară cumva pe lângă noi şi să ajungă la caii noştri! Ei, ce zici de asta, Tom?

Higgins i-a aruncat o privire posomorâtă, dar lui i-a dat nici un răspuns. I s-a părut deodată că totul mergea prost pentru el în zilele acestea nenorocite, de când cu „ziua păcii şi a liniştii” în oraşul Calamity. S-a aşezat pe burta lui proeminentă, cu ochii îndreptaţi înspre hambar, blestemând din răsputeri aşteptarea asta şi tăcerea. Lui îi plăcea mai ales zgomotul chiar dacă îl auzea de la salon şi era stârnit de oameni beţi. Gândindu-se la asta şi-a amintit de barmanul Hali Phillips şi l-a înjurat copios în gând. Da, trebuiau făcute schimbări în oraşul acesta şi încă repede!

Rice Spencer a înjurat înăbuşit, privind dinăuntrul hambarului luminişul de unde pândeau oamenii lui Higgins. Trecuse deja vreo jumătate de oră de când Luke Enright se întâlnise cu potera. Ed Gillespie se afla şi el într-o stare mizerabilă. În cele din urmă a întrerupt tăcerea Rice:

— Trebuie s-o ştergem numaidecât de aici, Ed. Să dăm buzna pur şi simplu printre ei. Ca să ajungem la cai.

— Păi ne vor doborî cu gloanţele, şi-a mărturisit teama Ed.

Tot curajul de mai înainte îl părăsea acum.

— Sigur că vor încerca, dar şi noi n-o să ne lăsăm mai prejos. Oricum, aşteptând aici, ne vor lichida. Cu siguranţă mâine.

— N-au să mă spânzure numai că am încercat să jefuiesc banca de aici. Doar n-am ucis încă pe nimeni.

— Pe mine au să mă spânzure, pentru ce am făcut odată la Cheyenne, fir-aş al naibii, Ed! Aşa că o să încerc tot ce e cu putinţă ca să scap şi tu vei veni cu mine, mă înţelegi?

Pe Ed l-au trecut toţi fiorii şi nu avea nici un chef să moară, numai pentru că lui Rice îi scăpărau călcâiele.

— O să ies primul, a mai zis Rice. Nu deschide focul decât

atunci când eşti sigur că m-au văzut şi vor începe ei să tragă. Dar după asta dă-le peste bot şi urmează-mă.

Ed Gillespie a dat doar din cap. Se bucura că Rice deschidea primul drumul şi era hotărât să-l doboare imediat, dacă acesta l-ar fi silit să iasă el cel dintâi.

Rice Spencer s-a ridicat deodată, şoptindu-i la ureche:

— O iau din loc!

Şi a pornit cu paşi înceţi ia început, uitându-se încordat în toate părţile, cu dinţii încleştaţi şi ţinându-şi aspiraţia, ca şi cum aceasta ar fi fost un zgomot care l-ar fi putut trăda. Întrucât n-a auzit nici măcar un foşnet, a prins curaj şi a pornit hotărât. A apucat să facă vreo zece puşi. Până l-a auzit pe Higgins strigând:

— Iată că iese afară unul dintre ei, acolo în faţă!

Şeriful a deschis focul pe când vorbea, dar Rice a reuşit să evite salva, tupilându-se la pământ şi trăgând la rândul său. Aceasta i-a fost fatal, deoarece flăcările împuşcăturilor l-au dat de gol şi Marsh Lane cu Kenny Newmann l-au luat sub foc încrucişat, din dreapta şi din stânga lui Higgins. Nu se putea şti care din gloanţele celor doi l-au ucis pe Rice, dar că acesta căzuse fără suflare era neîndoielnic.

Tom Higgins i-a mai trântit un glonţ în cap. După ce mai primise cele două, unul în umăr şi celălalt în piept de la cei doi. Rice a mai apucat să scoată un strigăt de moarte înainte de a amuţi pe vecie. Ed Gillespie şi-a aruncat arma pe uşa hambarului şi a ieşit afară cu ambele mâinile puse deasupra capului, dând semne că se predă, deşi nimeni nu-l zărise încă. Din hambar s-au auzit strigătele disperate ale lui Ed:

— Mă predau, Higgins, n-am armă. N-ai nici un motiv să tragi.

Higgins l-a auzit şi drept răspuns a poruncit.

— Scapără un chibrit, Marsh.

Marsh nici nu şi-a dat seama ce prostie făcea expunându-se în felul acesta, dar Ed deja se predase şi ieşea cu mâinile ridicate, tremurând din tot corpul, deşi era una din cele mai călduroase nopţi pe care le trăise Higgins.

CAP. V

UN SFÂRŞIT FERICIT

— OK, Gillespie, dă-i drumul, să auzim toată povestea, i-a strigat încă o dală Higgins arestatului, proţăpindu-se în uşa celulei în ziua următoare.

Şeriful voia să scape odată de toată corvoada asta, a interogării lui Ed şi să se odihnească.

Gillespie şi-a umezit buzele şi şi-a şters cu mâneca picăturile de sudoare care-i îmbroboneau fruntea.

— Ei drace, ştii prea bine ce s-a întâmplat. Am vrut să jefuim banca şi blestemata aceea de femeie. Stel, ne-a încurcat până a venit Enright şi apoi tu însuţi cu afurisita ta de poteră.

— Vreau întreaga poveste. E o grămadă de lume afară, care doreşte să audă totul de la tine. Începe de acolo, de unde ai intrat în oraş.

Şi Ed a început aşa cum i s-a cerut:

— Ei bine, am auzit de „ziua aia a liniştii”, a voastră! Ştiam că tot oraşul se îmbată anual, pentru a slăvi aniversarea zilei în care a fost spânzurat Stel. Ne-am gândit că ar fi un prilej minunat să vizităm banca. A fost de fapt ideea lui Rice.

— Continuă şi nu te mai scuza. Şi Higgins l-a împins cu arma, astfel încât Ed a început să asude şi mai mult.

— Am încercat să-l atragem şi pe Enright de partea noastră, naiba să ia, însă n-am reuşit nimic. Am mai aflat că acesta mai avusese mai înainte un conflict cu nişte hoţi de vite. Aşa se face că am dat peste Jesh Manning, bandajat

peste tot şi atunci ni s-au lămurit lucrurile. Ei bine, am mers la Wgott Manning şi Jesh şi le-am spus că nu ne puteam baza pe Enright şi i-am convins să ni se alăture. Ceea ce au şi făcut. După cea am trecut pe la bancă, am pornit spre casa familiei Stel. Ne gândeam că luând un loc mai retras, aici puteam schimba caii, pentru că de mult lui mai trecea nimeni pe la familia aceasta. Ne-am dat seama repede că ne-am păcălit, când cei doi Stel şi-au alungat caii şi apoi au trimis după ajutor la Enright.

Gillespie şi-a tamponat din nou fruntea şi s-a oprit ca să mai răsufle. S-a uitat în jurul lui, dar nu a întâlnit o singură faţă prietenească în jur. Apo a continuat:

— Enright a sosit şi a preluat totul asupra sa, trimiţând femeia la ea în casă. Am ieşit din ascunzătoare în clipa în care femeia trăgea şi Enright se pregătea să o ajute. Unul din fraţii Manning fusese ucis în salon, iar cel de al doilea, Jesh, de către femeie, aşa că Rice şi cu mine am încercat să scăpăm şi ne-am ascuns în hambar. Voiam să punem mâna pe caii lor, dar ne-au luat-o înainte şi n-am mai putut. Băiatul a fugit cu caii şi apoi Enright ne-a ţinut pe loc în hambar până aţi venit voi cu potera voastră. Am încercat să fugim şi vedeţi ce a ieşit. Eu atât am făcut, am spart o bancă, asta e tot ce ai împotriva mea, Higgins. Cu aşa nu poţi să mă spânzuri!

Tom Higgins l-a împins înapoi în arest şi apoi a ieşit repede în curte, unde se înghesuiau cu toţii. Erau de faţă Bud Cameron şi Marsh Lane, Wilson, Carter, precum şi Keny Newmann, care se simţea mai bine ca niciodată.. În spatele lui a apărut Matt Jones, ţinând strâns mâinile fiicei lui între ale sale, nu prea fericit de rolul pe care îl jucase în urmărirea şi capturarea bandei, dar totuşi mulţumit că-şi salvase bănetul.

Higgins i-a privit pe toţi, apoi li s-a adresat:

— Toţi oamenii care au călărit azi cu mine s-au descurcat de minune şi le mulţumesc. Le rămân îndatorat tuturor. Dar mai îndatorat rămân unuia singur, care e străin de acest oraş. Numele lui e Luke Enright şi voi continua să-i fiu recunoscător întreaga viaţă. Oricine i se pune de-a

curmezişul de azi înainte, să ştie că e împotriva mea. Şi asta încă nu-i totul. Poate mai mult sunt obligat unei femei, care ne-a demonstrat nouă tuturor ce capete pătrate avem în oraşul acesta şi cât de mult rău putem face la un moment dat. De aici încolo, să nu vă mai aud că vorbiţi de rău pe Madeline Stel. Va veni şi va pleca din oraş când va voi şi naiba să mă ia dacă nu o să-i arătaţi cu toţii respectul cuvenit. Acum căraţi-vă acasă, că sunt obosit de moarte!

Mulţimea s-a urnit în sfârşit. Matt Jones a văzut-o pe Madeline Stel ieşind din căsuţa doctorului, şchiopătând încă, sprijinită de fiul ei Billy. Bancherul s-a îndreptat direct spre cei doi. Iar fiica sa Mary nu-şi dezlipea privirea de pe chipul lui Billy Stel. Ea aflase de curând cât de brav şi curajos se dovedise Billy al ei. De cum s-a apropiat, Matt a spus:

— Aş vrea să vă văd din nou pe la bancă, doamnă Stel!

— De ce, mister Jones? a întrebat ea rece.

— Mai întâi pentru a-mi cere scuze, apoi pentru a discuta afaceri.

— Nu e nevoie, mister Jones. Dacă am prezentat un risc major înainte, nu văd de ce lucrurile s-ar fi schimbat acum. Bună ziua!

Madeline Stel a dat să meargă mai departe, dar Matt. Jones a urmat-o, cei doi tineri rămânând în urmă.

— Dacă nu doriţi să discutaţi cu mine, o să am necazuri de-acum cu mister Enright, doamnă Stel. Şi tare n-aş vrea!

— Dar ce are de-a face Luke Enright cu asta?

— Foarte mult. A garantat o mare sumă de bani pentru orice împrumut doriţi să-l contractaţi de-acum înainte, doamnă Stel. Dacă nu mă credeţi, o să-l găsiţi la magazin, unde-şi împachetează lucrurile.

Billy Stel s-a întors strigând:

— Cum, mister Enright ne părăseşte?

— El aşa a zis, Billy, a confirmat Jones.

Billy a rupt-o la fugă, pe când Mary, care se uita după el, a remarcat îngrijorată:

— E cel mai bun băiat din oraş, tată. Şi mi-a făgăduit că va lua prânzul cu noi de fiecare dată când vine de la ranch

în oraş.

Atât Matt Jones, cât şi Madeline Stel au privit-o surprinşi pe tânăra fată.

Jones a întrebat şovăitor:

— L-ai invitai tu, Mary?

— Nu, a spus ea cu ochii strălucind de bucurie. Dar ştia că va veni oricum!

Madeline i-a părăsit cu un zâmbet în colţul guri, dând şi ea însăşi buzna în magazin. Luke a privit-o întristat s-a înclinat şi apoi a spus:

— Ieri ai trimis vorbă ca să vin, doamnă. Socotesc că a fost un privilegiu să te pot servi la necaz. Acum e timpul să…

— Dar de ce? a şoptit ea îmbujorată. Din pricina unei femei cu un copil şi o fermă care nu valorează aproape nimic?…

— O fermă are nevoie de un bărbat, iar eu sunt unul care ar putea întreţine o astfel de fermă. Am economisit destul pentru o fermă. M-am gândit de la început că Billy ar avea nevoie de un sprijin şi chiar dumneata…

Madeline a dat din cap. Aprobând în tăcere. Enright s-a apropiat de ca şi a apucat-o pe după umeri. Ea şi-a ridicat încet ochii înspre el:

— Am ştiut-o de la început, de când mi-ai zâmbit, doamnă. Şi eu nu sunt unul din cei care trântesc uşa în nas.

Lui Madeline i-au apărut lacrimi în ochi:

— Deci vei sta împreună cu noi, Mister Enright!

Cinci ani de luptă disperată şi dârză se încheiaseră şi Madeline s-a aruncat în braţele bărbatului, ai cărui ochi urmăreau doi tineri, pe Mary şi Billy. Sporovăind mai încolo, de parcă ar fi făcut-o de când lumea!…

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAP. I ANIVERSARE SUMBRĂ.....3
CAP. II HOŢII DE VITE.....18
CAP. III MADELINE STEL.....27
CAP. IV NOI NELINIŞTI ÎN CALAMITY.....37
CAP. V UN SFÂRŞIT FERICIT.....44
CUPRINS.....48

APARE PERIODIC

AVENTURA
CALATORII și AVENTURI

URMEAZA SA APARA :

Nr. 10. Rarahu, de Pierre Loti
Nr. 11. Capcană în Arizona, de W. Hopson
Nr. 12. În mările sudului, de R. Stevenson
Nr. 13. Comoara flibustierilor, de C. Johns
Nr. 14. Corsarul albastru, de R. Le Jeune
Nr. 15. Finul lui La Perouse, de Jean D, Agraives
Nr. 16. Robinson elveţianul, p. 1, de R. J. Wyss
Nr. 17. Robinson elveţianul, p. 2, de R. J. Wyss
Nr. 18. Laguna cu rechini, de H. Vernes

IN NUMARUL URMATOR :

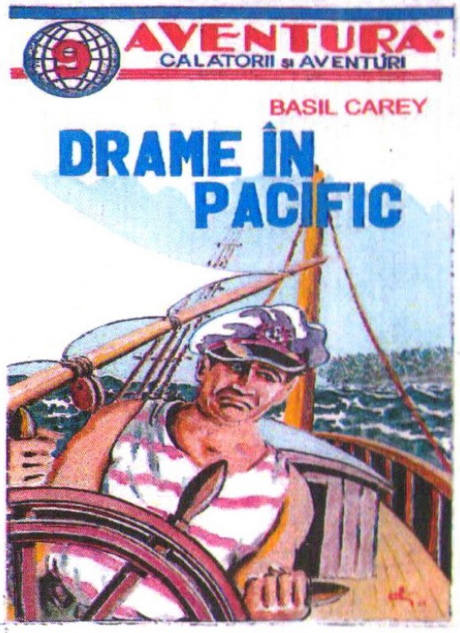

Prin încâlceala arhipelagurilor oceanului Pacific pornesc într-o urmărire neîndurătoare doi adversari neîmpăcaţi, căpitani pe corăbiile lor.

Crima şi jaful, ura şi iubirea îşi găsesc un sfârşit neaşteptat pe îndepărtata insulă Tonga .